

Ako zoznámiť deti s Bohom

Mary Reed Newlandová

3. mája 2019 ✝ Spoločnosť

Môže byť celkom zábavné pozorovať malé rozdiely v správaní človeka s materialistickým a naopak s duchovným prístupom k životu, ale len pokiaľ si neuvedomíme, že každý, kto uviazol v zajatí materializmu, je dušou ohrozenou pekelným ohňom a každá duša má pre Boha nekonečnú cenu. Závazok, ktorý z toho vyplýva, obzvlášť pre rodičov, je vskutku hrozivo aktuálny. Na niekoľko málo krátkych rokov sú nám zverené do starostlivosti nesmrteľné duše, ktoré patria Bohu, ktorých údelom by mala byť večnosť v Bohu a s Bohom a ktoré sú na nás úplne závislé, pokiaľ ide o utváranie takého spôsobu života, ktorý ich má k Bohu spoľahlivo priviesť. A beda nám, ktorí zlyháme.

Kto bude obviňovať dieťa, ktoré vbehne pod kolesá rozbehnutého nákladného auta, ak ho jeho rodičia pred takýmto nebezpečenstvom nevarovali? A kto obviní dieťa, že výstrelom z nabitej zbrane zabije kamaráta, pokiaľ mu rodičia nevysvetlili riziko spojené s narábaním so strelnou zbraňou? Kto teda potom bude dávať za vinu dieťaťu, že sa jeho duša dychtivo vrhá do víru vravy a zmätku sveta, keď ho jeho vlastní rodičia nevedli k poznaniu, že láska pokoj a krása môžu byť nájdene len v Bohu.



„Pre toho by bolo lepšie, keby mu bol zavesený na hrdlo mlynský kameň a on s ním uvrhnutý do mora, než by pohoršil jedného z týchto maličkých.“ Hovorí tiež Kristus o pohoršení. Také pohoršenie zanedbaných detských duší sa prejavuje v ich nesústredenosti a neposlušnosti, neskôr v dospelosti prerastá v bezbožnosť a nemravnosť.

„Kto prebýva vo mne, a ja v ňom, prináša ovocie; lebo bezo mňa nemôžete činiť nič.“ Hovorí tiež Kristus o duchovnom živote. Nie je práve nutné okamžite dumať, ako napodobňovať život svätcov, ani hľadať ktovieaký ďalší dôvod ako s tým hneď začať a predsa môžeme našim deťom od ich najútľejšieho veku, najlepšie ako vieme, pomáhať na ceste k sviatosti.

Vek, pokiaľ ide o dušu, nehrá rolu. Duša dieťaťa nie je, ako by sme si mohli myslieť „detská duša“. Je to hriech a nie vek, čo zapríčiňuje rozdielnosť v dušiach a jediným rozdielom medzi duchovným životom dieťaťa a dospelého je spôsob komunikácie. Aj keď deti poučujeme jednoduchšími slovami a spôsobmi, výsledok poučení je rovnaký. A pokiaľ vám to pripadá ako príliš prosté, aby to bola pravda a taktiež príliš jednoduché, nezabúdajte, že „kto nevojde do Božieho kráľovstva ako dieťa, určite do neho nevojde“.

Takže všetko začína láskou k Bohu a poznaním, že on nás miluje. Pre dieťa je veľmi prirodzené veriť tomu, že ho Boh miluje. Dychtí po tom byť milované, pretože túto túžbu do neho vložil sám Boh. Jeho reakciou na poznanie Božej lásky je bezvýhradná viera. To nie je náhoda ani výhoda viery, ktorá je Duchom Svätým

vliata, v okamihu krstu, do jeho duše. To, ako deti reagujú na odhalenie že existuje Boh a že ich miluje, je zákonité. Je to prvotné hnutie božskej cnosti viery, ktoré odpovedá na slovo Božie. Vklzne do života dieťaťa tak jednoducho, tak bez vzrušenia a fanfár, že si ani nevšimne ako sa to stalo.

Je tak malý...,ale práve teraz je vhodná doba k tomu, začať s ním o tom hovoriť. Osušíme ho po kúpeli, skloníme sa k jeho úžasnému čistučkému telíčku a povieme: „Štefan, vieš kto ťa stvoril?“

„Kto ma stvoril?“

„Stvoril ťa Boh, Štefan.“

„Aha.“ A zastaví sa, zamyslí sa a odsúhlasí: „Boh stvoril Štefana.“

A dar viery začína pôsobiť. Pokiaľ by sme mohli povedať, že Boh na niečo čaká, tak toto je ten okamih, na ktorý Boh čaká odjakživa. Tu začína to, prečo je Štefan tu. „Poznávanie Boha...“ A už kráča do svojej postielky ako premenený, pretože teraz už vie, kto ho stvoril. Nech si mnoho učených ľudí pozná omnoho viac vecí než Štefan, zďaleka nie všetci z nich vedia, kto ich stvoril.

Keď ho zabalíte do periniek a spýtate sa: „Vieš prečo ťa Boh stvoril Štefan?“, pravdepodobne nikdy neodpovie : „Nie.“ Ale takmer zakaždým: „Prečo?“ A vy mu poviete: „Pretože ťa miluje.“ A Štefan vie tú najdôležitejšiu vec na svete.

Spýtal som sa raz jedného chlapčeka tak dva a pol ročného: „Prečo ťa Boh stvoril?“ a on sa na mňa pozrel s výrazom – čo je to za hlúpu otázku?

„Pretože ma chce!“ A smial sa a smial. Aká radosť vedieť, že človek je chcený.



Zdroj: pixabay.com

To je istota-prvá, posledná a jediná naozajstná istota. A je na nás aby sme zaistili, že naše deti budú prirodzene vnímať svet z útulného bezpečia Božej lásky. Musia vedieť, že sú Bohom milované, akoby boli jediné na svete, a že sa nemusia obávať ani keď sa ich očiama jeho láska občas zahalí, pretože je neviditeľná. Podobne ako plamienok sviece, ktorý zapáľuje ďalšiu sviecu a ďalšiu a ďalšiu, a pritom stále svieti rovnako jasne. Nikde sa nedá nájsť viac lásky než u neho. Jeho náruč je čistá láska, ktorá je vždy prítomná a ony sa k nej môžu primknúť, bez ohľadu na to, či sa nachádzajú v hriechu, rovnako ako tí, ktorí sú svätí – vždycky nájdú útočisko.

Iný, štvorročný chlapec ma zase oslovil s obrovským nadšením: „Vieš čo? Boh ma neurobil tak, ako sa robí dom. Vieš ako ma urobil? On proste *myslel*, a tak som tu. Takto...“ a postavil sa veľmi dôstojne a pri tom sústredene raz žmurkol – najlepšie, ako mohol pomocou fyzikálnych prostriedkov vyjadriť ako ho Boh

stvoril. Proste *myslieť* a vytvoriť malého človečika. Čo by mohlo byť úžasnejšie?

Keď sa dieťa učí spoznávať že je milované a chcené, je to pre neho číre potešenie, ale aby sa toto povedomie zakorenilo hlbšie v jeho duši, to vyžaduje starostlivosť a opateru a následnú prax, a tak je treba učiť ho tomu, aby toto potešenie čo najčastejšie vyhľadávalo a nachádzalo.

„Boh ťa stvoril, miláčik, dávno pred tým, než ťa dal na túto zem. Bol si v mysli Božej tak dávno, že dokonca ani tvoja maminka ti nemôže povedať, kedy to bolo. Vždycky ťa poznal, vždycky ťa chcel, a – pretože vie všetko – vedel, kedy je pre teba ten správny čas, kedy máš prísť tak, aby si mohol urobiť všetko tak, ako to pre teba pripravil.“



Nie je obtiažne brať tieto základné pravdy ako danú vec, ale keby sa nám podarilo prestať o nich uvažovať ako o skutočnostiach nadprirodzeného významu, omnoho rýchlejšie by nám došlo, aký obrovský potenciál drieme na dne duší našich najmenších. Deti veria s prostoduchosťou pretože majú, spolu s ďalšími darmi Ducha Svätého, ktoré obdržali pri sviatosti krstu, taktiež dar múdrosti – tak odlišné od tej vyčítanej, ktorá býva obvykle ako múdrosť označovaná. P. Walter Farrell vo svojom *Sprievodcovi Summou* hovorí, že spochybňovať prostotu Božej všemohúcnosti, jeho schopnosť stvoriť človeka či vesmír z ničoho je tak smiešne, ako napríklad zastávať názor, že človek nemôže prejsť hmlou, pokiaľ ju nerozrazí päťami. Toto detské prijatie ohromujúcich právd o stvorení je právne oným prijatím, o ktorom Kristus hovorí ako o predpoklade vstupu do nebeského kráľovstva. Snaha, aby dieťa pochopilo význam pojmov ako sú milosť, viera alebo zjavenie, vrátane ich nadprirodzených účinkov, je v prípade dosiaľ nepoznamenananej duše dieťaťa práve tak nezmyselná, ako na druhej strane – v akomsi zajatí korektnosti – zastávať názor, že by dieťa nemalo byť v náboženských otázkach radšej vzdelávané vôbec, a to až do doby, keď bude dosť staré na to, aby sa samé rozhodlo, čomu chce veriť a čomu nie. Nielenže by to bol nezmysel, ale bolo by to dokonca rúhanie voči Duchu Svätému.

Každopádne, v záujme pravdy je treba pripustiť, že slovo Boh je pre dieťa práve len slovom a to, čo sa deťom páči, nie je slovo, ale láska. Odhadujem, že pokiaľ by sme sa napríklad rozhodli nahradiť slovo Boh nejakým

iným slovom, boli by z neho rovnako nadšené len pre ten pocit, že sú milované. Je teda treba, aby sme o Bohu hovorili ako o Niekom a nie ako o niečom; a tým sa už, bez tohto aby to bol pôvodne náš úmysel, posúvame nevdojak k základom katechizmu. Nie je to trošku hrr – začínať myslieť v teologických pojmoch tak skoro? Biflovať sa nudný katechizmus, z tamtej ohmatanej knižky plnej nezáživných teologických poučiek, brr! – Ale ak vážne chceme naučiť naše deti správne duchovnému životu, potom by sme si nemali vytyčovať o nič menej ambiciózne ciele, než im urobiť z katechizmu ich obľúbenú študijnú príručku. Tak by to malo byť. A mohlo byť. Možno, že dôvodom toho, prečo tomu tak ešte nie je, že zamieňame cieľ a prostriedok, ktorý k cieľu vedie. Je to, ako by sme prečítali recept na koláč, vyhodnotili ho ako nezáživný a nikdy by sme sa potom už nenamáhali skúsiť dať všetky tie veci dokopy a koláč upiecť. Avšak, medzi čítaním pokynov a jedním koláča je veľký rozdiel. Tie striktné definície obsiahnuté v katechizme, sa snád môžu zdať byť nezáživné a nudné, podobne ako recept na koláč. Ale ak si ich pospájame dokopy, spolu s predstavivosťou a nadšením, ak pridáme trošku lásky a trochu skúseností, zahrejeme to celé vo vyhni Kristovho učenia, jeho podobenstva, jeho života, Starého zákona, Nového zákona a nakoniec aj životov svätých, môže sa nám prihodiť, že sa pre nás štúdium katechizmu stane nakoniec jedným veľkým dobrodružstvom.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ako-zoznamit-deti-s-bohom-2/>